

Arrest

nr. 218 644 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij vroeg op 23 november 2010 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Op 30 mei 2011 weigerde de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 69.519 dd. 28 oktober 2011 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 1 december 2011 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 2 oktober 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet.)

Op 3 januari 2017 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Eveneens op 3 januari 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij diende een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen, enerzijds, de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing, als tegen, anderzijds, het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 184.779 dd. 30 maart 2017 verwierp de Raad het annulatieberoep.

Inmiddels, op 16 februari 2017 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde het Rijk niet te hebben verlaten.

Op 5 december 2017 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de inoverwegingname van de meervoudige (tweede) asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 11 december 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 /artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw die verklaart te heten

naam : K.

voornaam : L.

geboortedatum : 15.03.1962

geboorteplaats : Mindyak

nationaliteit : Oezbekistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 5 december 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 6 december 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel "audi alteram partem" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen.

Het beginsel audi alteram partem eist dat eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die deze persoon nadelig zou kunne beïnvloeden, voor het nemen van deze maatregel wordt verhoord;

De Raad heeft al beslist:

"2.5. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt evenwel op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

....." (arrest nr. 178 745 van 30 november 2016)

De verzoekster had haar bijzonderlijk familiale toestand verklaard tijdens haar gehoor voor de verweerder op 1er maart 2017. Ze praatte over de aanwezigheid van haar partner op het grondgebied; Ze voegde nog toe dat ze met hem verblijft vanaf oktober – november 2011

Alle die inlichtingen werden niet beschouwd door de verweerder, in bestrijding met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ze heeft niet rekening gehouden met de familiale toestand van de verzoeker voordat ze de bestreden beslissing heeft genomen. Er bestaat een schending van dit artikel.

Minstens toont de motivering van de bestreden beslissing niet dat die plicht door de verweerder werd gerespecteerd.

De verzoekster toont ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.

Ze werd niet verhoord voordat de verweerder de bestreden beslissing genomen heeft en ze voert in casu specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Ze verblijft op het grondgebied bij haar partner vanaf 2011; Een duurzaam relatie is en privé/ gezins-of familieleven die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Ze is in relatie vanaf 6 jaar met haar partner; Ze verblijft met hem vanaf 21 november 2011 (zie stuk 2 samenvatting). Ze heeft ook verklaard tijdens het gehoor van 1 maart 2017 dat ze stappen bij de Oezbeekse ambassade ondergaan heeft om met haar partner te kunnen trouwen.

De verzoekster toont specifieke omstandigheden die het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden moeten beïnvloeden. Er bestaat een bestrijding van het beginsel audi alteram partem.

Ten slotte stelt de verzoekster een schending van artikel 8 EVRM vast; Ze bewijst een privaat / gezin leven met haar man en die alleen in België mag plaatsvinden; Haar Partner zou niet in een dictatuur gaan wonen.

Er bestaat een positieve verplichting voor verweerster om dit gezinsleven te garanderen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij volgt dat zij de door haar aangehaalde bepalingen geschonden acht omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met haar gezinsleven, meer bepaald met haar duurzame relatie. Ze stelt dat indien ze gehoord zou zijn geweest zij de verwerende partij hierop attent had kunnen maken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing is een beslissing tot verwijdering en aldus diende de verwerende partij rekening te houden met onder meer het gezins- en familieleven. Uit deze bepaling volgt evenwel geen formele motiveringsplicht. Uit het enkele gegeven dat de bestreden beslissing geen motivering bevat aangaande het gezinsleven, kan geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, worden afgeleid. Wel moet om te voldoen aan de voorwaarden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, uit de stukken van het administratief dossier blijken dat er rekening werd gehouden met de voormelde gegevens.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gehoord diende te worden, wijst de Raad erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Een schending van het recht om gehoord te worden, zal echter slechts de rechtmatigheid van de bestreden beslissing beïnvloeden, wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt dat zij sedert 21 november 2011 samenwoont met haar partner met wie ze een duurzame relatie onderhoudt en dat ze huwelijksplannen hebben. Aldus heeft de verzoekende partij de kans gehad om de elementen die zij nuttig achtte en die volgens haar mogelijks een invloed kunnen hebben op het terugkeerbesluit, kenbaar te maken aan de verwerende partij. Een schending van het hoorrecht kan in de gegeven omstandigheid niet worden aangenomen.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij deze elementen heeft beoordeeld in de beslissing van 3 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat deze elementen de verzoekende partij niet verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren. In de beslissing van 3 januari 2017 werd zeer specifiek ingegaan op de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en werd geconcludeerd dat er in casu geen schending is van artikel 8 van het EVRM. De beslissing van 3 januari 2017 werd aan de verzoekende partij betekend, zodat zij kennis had van de motieven. Aldus blijkt dat de verwerende partij reeds rekening heeft gehouden met de elementen die door de verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw worden aangehaald ter ondersteuning van haar gezinsleven. Een schending van artikel 74/13

van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er in casu sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die de verzoekende partij nuttig achtte.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de voormelde beslissing van 3 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. De verwerende partij legt de nadruk op het illegaal verblijf van de verzoekende partij en stelt dat ze eerst moet voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst om zich in België te kunnen vestigen.

De Raad acht de gemaakte belangafweging niet kennelijk onredelijk. Zoals hiervoor reeds werd gesteld is een belangrijke overweging te weten of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). In casu blijkt dit het geval te zijn. Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan er dan sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In casu liggen geen uitzonderlijke omstandigheden voor. Door enkel te stellen dat haar partner niet in een dictatuur kan gaan wonen, zonder verdere concrete gegevens aan te halen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er in casu werkelijk een hinderpaal is om een gezinsleven in het land van herkomst verder te zetten, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij onder de uitzonderlijke omstandigheden valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU